

Arrest

nr. 264 762 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2018 België binnen en verzoekt op 19 november 2018 om internationale bescherming. Op 24 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 juni 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Mashad. U bent Iraans staatsburger. U bent getrouwd met T. P. Z. T. die momenteel nog in Iran verblijft met jullie twee kinderen S. en S. In Iran was u tewerkgesteld als buschauffeur.

Tijdens de nacht van Yalba op 01.10.1396 (22.12.2017, Gregoriaanse kalender) was u bezig met uw shift als buschauffeur toen u werd aangesproken door een man, S.A., aan het busstation. Hij vroeg waar u naartoe ging waarop hij u vroeg of hij mee kon met uw bus. U zei dat uw bus reeds volzet was. Echter bleef hij aandringen waardoor u toch besliste om hem mee te nemen op de passagiersstoel naast u. Jullie babbelden onderweg voluit. Eens aangekomen in Mashad vroeg meneer A. wanneer u terug naar Teheran zou keren. Hij vroeg om die avond nog eens te mogen meerijden met u. U besliste hem nog een keer mee te nemen en zo werden jullie vrienden. Het werd een routine en elke week kwam meneer A. mee met u naar Mashad en keerden jullie ook samen terug. Vier weken lang duurde dit tot hij u uitnodigde om met hem te eten in een restaurant in Teheran. Daar vroeg hij u waarom uw bus nooit gecontroleerd wordt of waarom u niet moest stoppen voor wegcontroles. U antwoordde dat de passagiers die u meestal vervoert dan wel in burger zijn gekleed, maar dat die allemaal van een militaire dienst of ordediensten waren en die diensten niet gecontroleerd worden. U vroeg hem waarom hij altijd een pakje bij zich had waarop meneer A. antwoordde dat dat pakje net de reden was dat hij met u wou afspreken in het restaurant. Hij vertelde hoe hij een strijd voerde tegen het regime door mensen kennis te verschaffen. Hij stelde u voor om samen te werken. Zo vroeg hij u artikels en publicaties in verband met politieke gevangenen en mensenrechtenschendingen in Iran te verspreiden. Na twee dagen bedenktijd ging u in op zijn voorstel omdat u iets tegen het regime van Iran wou doen. Zo begon u pakketten te vervoeren met uw bus tussen verschillende steden in Iran.

Op 29.06.1397 (20.09.2018) werd I., de persoon die de pakketjes bij uw bus kwam ophalen, gearresteerd in Ahvaz. De persoon die op de uitkijk stond zag alles gebeuren en kwam u verwittigen 50-60 km voor Ahvaz waar u op dat moment was aan het rusten met de bus. U contacteerde meneer A. en hij droeg u op Iran te verlaten. U verliet Iran op 23.07.1397 (15.10.2018) waarna u diezelfde dag aankwam in België. Op 19.11.2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Enkele dagen na uw aankomst in België kwamen de Iraanse autoriteiten langs bij uw familie op zoek naar u.

U zette uw politieke activiteiten verder in België. Zo nam u deel aan een betoging voor de ambassade op 23.11.2019, nam u deel op 11.12.2019 aan een betoging voor het Europees parlement. Verder nam u deel aan een betoging voor het Schumannplein op 05.07.2020 en nogmaals voor het Europees parlement op 07.09.2020. De laatste betoging ter ere aan N.A. vond plaats op 20.09.2020. Uw familie werd nog drie keer opgeroepen naar aanleiding van uw politieke activiteiten in België.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de Iraanse autoriteiten u zullen executeren of u een lange celstraf zal krijgen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw shenasnameh, een kopie van uw mellikaart, een usbstick met het filmpje van Manoto-tv over de betoging tegen het Iraans regime waarbij u in beeld kwam, foto's, filmpjes en afdrukken van uw Facebookpagina betreffende uw politieke activiteiten in België, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw busboekje, foto's van u als buschauffeur, foto's van de betogingen in België, en een reactie onder een van uw Facebookberichten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de Iraanse autoriteiten u zullen executeren of u een lange celstraf zal krijgen omwille van uw oppositiepraktijken (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 3).

Vooreerst kan wat betreft de activiteit die u sinds het begin als centraal poneert, met name dat het uw taak was om folders en publicaties te vervoeren (CGVS I, p. 7), vastgesteld worden dat u hier geenszins overtuigende verklaringen over aflegt. Eerst en vooral doet de manier waarop u kennismaakte met S. A. wenkbrauwen fronsen. Zo verklaart u dat u meneer A. leerde kennen aan het busstation waar hij u vroeg om mee te rijden met uw bus (CGVS I, p. 7-8). Eerst was u weigerachtig want uw bus zat reeds vol, maar omdat hij zo 'mooi praatte' besloot u hem toch mee te nemen op de passagiersstoel naast u. U wist dat iemand van het bureau de passagierslijst kwam controleren en u vertelde aan meneer A. dat hij moest zeggen dat jullie bevriend waren (CGVS I, p. 8) zodat hij probleemloos kon meerijden. U zag al vanaf het eerste moment dat meneer A. een pakje bij had (CGVS I, p. 7-8). Dat u initieel geen vragen stelt over wat deze vreemde man zo haastig probeert te vervoeren op één van de drukste dagen is opmerkelijk. Dat u hem onmiddellijk indekt tegenover uw werkgever, hem aanmoedigt te liegen en daarmee uw tewerkstelling op het spel zet eveneens. U neemt meneer A. niet één keer mee op de passagiersstoel, maar acht ritten lang. U vertelt daarover aanvankelijk dat u hem mee nam omwille van zijn gedrag. Het was voor u duidelijk dat hij een deftig persoon was en dat hij geen problemen zou veroorzaken voor u (CGVS I, p. 10). Gevraagd hoe u dat zag antwoordt u door zijn uiterlijk en zijn woorden (CGVS I, p. 11). Dat u aan de hand van iemands uiterlijk en bewoording onmiddellijk ingaat om te liegen tegen uw werkgever en hem voor te stellen als een vriend is markant. Bij aankomst in Mashad vraagt meneer A. nog eens mee te rijden terug naar Teheran en u gaat opnieuw akkoord (CGVS I, p. 8). Gevraagd waarom u hem systematisch meenam, antwoordt u dat hij cadeaus meenam voor u en jullie vrienden werden (CGVS I, p. 11). Gevraagd waarom u hem dan meenam alvorens jullie vrienden werden haalt u plots aan dat hij op de heenreis betaald heeft van de tweede rit en hij op de terugreis cadeaus gaf. Hij betaalde volgens uw verklaring ook de derde rit waarmee hij de eerste twee ritten ruimschoots compenseerde (CGVS I, p. 11). Dat u dit allemaal niet initieel aanhaalt bij de vragen waarom u hem meenam doet vragen rijzen.

Het is ook opmerkelijk dat meneer A., wie u omschrijft als de belangrijkste persoon in de organisatie (CGVS I, p. 9), niet zo goed voorbereid lijkt aangezien hij op één van de drukste avonden aan een bushalte staat en u, een wildvreemde, smeekt om mee te mogen rijden (CGVS I, p. 7-8). Dan nog wel met een bus vol militairen of mensen van de ordediensten. Geconfronteerd met deze opmerking antwoordt u dat u het niet weet, maar dat hij u misschien uitgekozen had en ze wisten welke routes u aflegde (CGVS I, p. 11). Maar u moet ook toegeven dat dit enkel een speculatie is en u het eigenlijk niet weet (CGVS I, p. 11). Ook deze vaststelling dat mijnheer A. bij het uitvoeren van een geheime missie dergelijke risico's neemt doet vraagtekens zetten bij uw verhaal.

Na acht ritten nam meneer A. u mee naar een restaurant in Teheran waar hij u in vertrouwen nam en u informeerde dat hij in een organisatie werkte die een strijd tegen het regime is begonnen via het verspreiden van folders met informatie (CGVS I, p. 11-12). Dat A. zomaar deze informatie deelt aan de buschauffeur die rond rijdt met militairen en andere leden van Iraanse ordediensten, zonder eerst te polsen naar uw religieuze – of politieke overtuiging is verbazingwekkend. Volgens u komt dit omdat hij wist dat uw busnummer een gewoon nummer was en geen militair nummer waardoor hij wist dat u hen alleen vervoerde en geen banden had met hun (CGVS I, p. 12), wat kant noch wal raakt. Wanneer er de opmerking wordt gemaakt dat het wel bizar is dat iemand zo'n risico neemt om een chauffeur in te lichten van activiteiten tegen het regime, terwijl u rechtstreeks toegang had tot de ordediensten, antwoordt u dat meneer A. zei dat hij mensenkennis had en psychologievakken gestudeerd had. Op basis van zijn kennis durfde hij risicovolle keuzes maken (CGVS I, p. 12). U verklaart ook dat hij uw mening kende en wist dat u genoodzaakt was om voor die organisaties te werken (CGVS I, p. 12). U haalt aan dat u geen muziek mocht afspelen in de bus, maar u dat wel deed en u ook niet meeding bidden met de passagiers, zo wist hij dat u tegen die ideologie was (CGVS I, p. 12). Toch kan deze vergoelijking niet volledig overtuigen dat meneer A. aan de hand van zijn psychologische kennis en de acht busritten die jullie samen hebben gedaan kon afleiden dat u tegen het Iraans regime was. Zelfs indien er aangenomen kan worden dat A. reeds op voorhand in u geen aanhanger van het Iraans regime herkende, dan nog blijft het gedrag van A. niet te vereenzelvigen met de voorzichtigheid die iemand die geheime operaties leidt in acht moet nemen. U nam hem immers mee en stond borg voor hem omdat hij zich voordeed als een correct persoon die geen problemen zou veroorzaken. Dat hij u nu onomwonden meedeelde dat hij u al die tijd misleidde en u zonder uw medeweten betrok in oppositiepraktijken waar volgens u de doodstraf of een lange celstraf op staat is weinig ernstig (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 3). Mijnheer A. zou minstens hebben moeten voorzien dat een dergelijke bruuske

onthulling jullie vriendschap en dus ook zijn veiligheid in het gedrang kon brengen, ongeacht zijn aannames over uw sympathie voor het Iraanse regime.

U ging in op zijn voorstel omdat u iets tegen het regime wou doen en een betere toekomst wou voor uw land en uw kinderen (CGVS I, p. 12). U verklaart wel dat u nadacht over het risico, maar u verklaart ook dat u wist dat het niet veel risico inhield omdat u zeker was van uw werk en u niet gecontroleerd werd (CGVS I, p. 13). Nochtans verklaart u dat uw bussen voornamelijk contracten had met militaire organisaties en ordediensten (CGVS I, p. 7, 9). Dat u zomaar pakketjes vervoert en afgeeft aan een contactpersoon die de publicaties aan de bus kwam ophalen (CGVS I, p. 7) vlak onder de neus van de Iraanse ordediensten geeft toch blijk van risicovol gedrag. U verklaart zelf dat u een reputatie had en opmerkingen kreeg door het niet meebidden en muziek afspelen terwijl dat verboden was (CGVS I, p. 12), wat nogmaals een bevestiging is dat u zich op glad ijs begaf.

Verder weet u ook niet of de organisatie nog andere dingen deed dan het verspreiden van die pakketjes. U weet ook niet wie aan het hoofd staat. Volgens u omdat meneer A. u zei dat het beter is voor uzelf dat nu niets meer weet. U wou ook geen argwaan wekken zodat hij u niet zou verdenken van een infiltrant te zijn van het regime (CGVS I, p. 13, 15-16). Dat u niet meer wilde weten over de organisatie waarvoor u uw leven op het spel zette en terugdeinsde omdat A. u, de man die hij zonder enige aarzeling vertrouwde, van spionage zou verdenken is allerminst plausibel. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende de organisatie slechts pover en weinig overtuigend zijn.

Over de arrestatie van de contactpersoon I. en de daaropvolgende gebeurtenissen legt u merkwaardige verklaringen af. Zo verklaart u dat de contactpersoon die de arrestatie zag gebeuren u 50-60 km tegemoetkwam op uw rustplaats onderweg naar Ahvaz (CGVS II, p. 24). Daarop overtuigde u een collega die ook aan de rustplaats stond om uw bus over te nemen en vertrok u met zijn bus terug richting Teheran, waar u het vliegtuig nam naar Mashad om uw paspoort op te halen en uw familie nog voor een laatste keer te zien (CGVS II, p. 24-25). Daarna nam u nogmaals een vlucht van Mashad naar Teheran waar u ging onderduiken (CGVS II, p. 25). Dit is volstrekt ongeloofwaardig dat u na een arrestatie nog twee vluchten neemt alvorens onder te duiken. U haalt aan dat u uw paspoort nodig had en u niet veel andere keuzes had dan via de luchthaven het land te verlaten omdat er te voet via de grens veel controleposten zijn (CGVS II, p. 25-26). Volgens uw verklaringen was de kans ook groot dat meneer A. u zou vrij krijgen aan de hand van zijn connecties indien u gearresteerd zou worden op de luchthaven (CGVS II, p. 26). Uw these dat u uw paspoort nodig had kan geenszins verklaren dat u binnenlandse vluchten neemt ook al gelooft u dat er "een grote kans" was dat A. u vrij zou krijgen. Dat u na uw aankomst ook geen nieuws meer heeft over meneer A. omdat uw gsm in het water viel spreekt ook niet in uw voordeel (CGVS II, p. 26). Bij uw verklaringen worden toch meerdere vraagtekens geplaatst.

Bovendien valt uw gehele geloofwaardigheid betreffende uw vluchtrelaas in duigen wegens de datum die op uw visumaanvraag vermeld staat. Hoewel u tijdens de beide persoonlijke onderhouds verklaart dat I. de contactpersoon gearresteerd werd op 29.06.1397 (20.09.2018) (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 24) waardoor u genoodzaakt werd het land te verlaten, is verrassend genoeg de datum waarop u de visumprocedure in gang zette 03.09.2018, 17 dagen voor de arrestatie. Dit is niet ernstig.

Bovenstaande vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede en hierdoor slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u betrokken was bij oppositiepraktijken in Iran en dat u hierdoor gevisieerd wordt door de Iraanse autoriteiten. Hierdoor kan er ook geen geloof meer worden gehecht aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten vier à vijf dagen na uw aankomst in België (CGVS II, p. 4) naar aanleiding van de arrestatie van I. Bovendien spreekt u zichzelf hier verschillende keren tegen. Zo verklaart u over die eerste inval dat u niet weet wie er langskwam. Er werd u enkel gezegd dat er agenten van het regime op zoek waren naar u en u niet weet of ze van het Ettela'at of Sepah waren (CGVS II, p. 4), waarna u later zegt dat ze zich hebben voorgesteld als agenten van het Ettela'at (CGVS II, p. 5).

Aangezien uw politiek engagement in België een uiting is van dezelfde politieke overtuiging die u tot uw oppositiepraktijken in Iran aanzette plaatst het geheel van voorgaande menig vraagteken bij de oprechtheid van door u verklaarde politiek engagement in België (CGVS I, p. 16).

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het

risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw beweerde politieke activiteiten in Iran maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Hoewel u reeds op 23.07.1397 (15.10.2018) in België aankwam (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3), nam u pas voor de eerste keer deel aan een betoging op 23.11.2019 (CGVS I, p. 17). Dat u het plots in België nodig vond om na ruim een jaar sinds uw aankomst aan betogingen deel te nemen, komt dan ook erg vreemd en onoprecht over. Gevraagd waarom u een jaar wachtte alvorens deel te nemen aan protesten in België, antwoordt u dat u niemand kende en u nog in shock was. U wist niet wat te doen en met wie contact op te nemen. U voelde zich ook heel slecht tot u stilletjes aan uw draai vond (CGVS II, p. 21). Dit is vreemd want u verklaarde eerder ook niemand te kennen toen u deelnam aan uw eerste betoging (CGVS II, p. 13, 21), maar u vond uiteindelijk betogingen via sociale media (CGVS II, p. 13). Gevraagd of u heeft rondgevraagd aan mensen in het opvangcentrum of er anderen politieke activiteiten uitvoerden, antwoordt u bevestigend, maar niemand wist van iets (CGVS II, p. 22). Dit kan niet overtuigen. Dat u in ruim een jaar geen idee had of en hoe er hier politieke activiteiten plaatsvonden en niemand in het opvangcentrum u verder kon helpen is niet ernstig en ongeloofwaardig. Volgens uw verklaringen blijken meerdere uit uw opvangcentrum politiek actief (CGVS II, p. 14-15, 18). Daarnaast verbleef u volgens uw verklaringen voor uw verzoek om internationale bescherming bij een vriend van meneer A. die zelf ooit politiek vluchteling was en Iran moest verlaten (CGVS II, p. 11). U kon ook bij hem informeren naar oppositieactiviteiten.

U heeft evenmin aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (Verklaring DVZ, d.d. 12.06.2019, vraag 5d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij. Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens de vijf betogingen een belangrijke rol speelde. Meer dan een vlag en een bord vasthouden deed u niet en u had geen enkele verantwoordelijkheid (CGVS II, p. 13-15, 19). Bovendien wist u weinig over de betogingen waaraan u deelnam. Bij de eerste betoging wist u niet wie de betoging organiseerde (CGVS II, p. 13) en had u geen specifieke taken (CGVS II, p. 13-14). U hield er borden vast die u kreeg van andere mensen. U weet zelfs niet wat de Franse tekst betekende op het bord (CGVS II, p. 14). Ook tijdens de tweede betoging had u geen specifieke taak (CGVS II, p. 15). U haalt zelf aan dat sommige deelnemers hun eigen borden meebrachten, maar u had er geen bij en kreeg een bord van de organisatoren of van een vriend (CGVS II, p. 16). Op de foto's bent u duidelijk te zien met een monarchistische vlag. Gevraagd naar uw politieke mening (CGVS I, p. 16-17) antwoordt u dat u geen politieke voorkeur heeft, maar u niet de vlag van Iran wou vasthouden, waarop u dus de oude vlag vasthoudt (CGVS I, p. 17), wat een absurde uitleg is. Alles wijst er op dat u ondoordacht en opportunistisch handelt en getuigt van weinig betrokkenheid. De neergelegde foto's en filmpjes kunnen uw deelname maar niet uw oprechte overtuiging achter uw beweegredenen aantonen.

Wat betreft uw politieke boodschappen op Facebook moet er opgemerkt worden dat uw profiel niet de proporties van dat van een influencer aanneemt. Voorgaande blijkt ook uit het zeer beperkt aantal likes dat u verzamelt op uw posts gezien uw groot aantal volgers. Deze posts vormen voor het merendeel overigens copy-post berichten die u via andere gebruikers of websites deelt. Evenmin kan er aangenomen worden dat uw algemene posts de aandacht en de woede trekken van regeringsgezinde Iraniërs. Ter staving van uw these legt u een Messengerbericht neer dat u ontving naar aanleiding van een van uw berichten op Facebook (CGVS II, p.22). Zoals blijkt uit de informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier blijkt dat de man aan wie de Facebookpagina toebehoort tal van personen die zich bij de oppositie schaarden onder zijn Facebookvrienden telt. Derhalve kan er noch vanuit gegaan worden dat deze persoon een aanhanger is van het Iraans regime, noch dat het een pagina is waarachter de Iraanse overheid zelf schuilgaat aangezien ze dan haar doel om te spioneren door u te contacteren volledig voorbij schoot. Er moet dan ook besloten worden dat de reactie op uw post niet

meer is dan een enscenering waarmee u het geloof in uw oprechte politieke activiteiten waarmee u de Iraanse overheid of haar aanhangers tegen u in het harnas roept sterk schaadt. Hoe dan ook kunnen uw activiteiten op sociale media slechts overtuigen binnen het kader van geloofwaardige verklaringen omtrent uw politieke activiteiten, quod non in casu. Bovendien blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte Facebookposts te wissen.

Uw deelname aan vijf betogingen in België en de Facebookposts kunnen de conclusie van een louter opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Evenmin kan er aangenomen worden dat u een beschermingsnood zou hebben omdat u zichtbaar bent tijdens een betoging in een reportage van Manoto-tv. U komt immers slechts enkele momenten in beeld als een deel van een groter geheel aan betogers. U wordt niet bij naam genoemd en daarnaast worden nog andere betogingen getoond. Deze vluchtige en anonieme opname van u kan dan ook niet volstaan om aan te nemen dat het Iraans regime u als overtuigd politiek oppositiedid zou hebben geïdentificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. In dit verband erkende u te weten dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan politieke activiteiten in België (CGVS I, p. 18). Echter kan hier geen geloof aan worden gehecht.

Zo verklaart u over de bezoeken van de autoriteiten dat uw vader tweemaal werd opgeroepen. Één keer een week na de betoging voor de ambassade (CGVS I, p. 18) en de tweede keer na de betoging op 05.07.2020 nadat u voorkwam in een verslag over de betoging op het Manoto-tv kanaal (CGVS I, p. 18). De autoriteiten namen telefonisch contact op met uw vrouw en vader, maar uw vrouw weigerde om naar hun kantoor te gaan, dus ging uw broer mee met uw vader (CGVS I, p. 18-19). Volgens u ging hij naar het Ettela'at van Sepah van de ordediensten Niroye Entesami, waarna u er onmiddellijk aan toevoegt dat u het eigenlijk niet weet omdat toen u het vroeg aan uw vader hij boos werd (CGVS I, p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat de Iraanse autoriteiten nogmaals zijn langs geweest vorige week en dat uw familie werd bedreigd (CGVS II, p. 7). Ze vertelden telefonisch aan uw vader dat ze u zochten wegens uw Facebookactiviteiten en deelname aan protestacties en dat ze u zelfs in België kunnen laten straffen (CGVS II, p. 7). Echter kon u niet meer informatie verkrijgen van uw vader aangezien hij een hartkwaal heeft (CGVS II, p. 7). Gevraagd hoe ze uw vader bedreigen antwoordt u dat ze uw vader niks kunnen doen, maar de ergste bedreiging voor iemand is het bedreigen van zijn zoon (CGVS II, p. 8). Wat er eigenlijk op neerkomt dat ze uw vader helemaal niet bedreigen. Ook over het tweede bezoek weet u niet zoveel omdat uw vader ziek is en hij niet over dergelijke zaken mag praten (CGVS II, p. 8). Het is opvallend dat u nu aanhaalt dat het gesprek plaatsvond vijf dagen nadat u voor de ambassade stond terwijl u tijdens het eerste gesprek verklaarde dat het een week na de betoging voor de ambassade was (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 8). Ook nu verklaart u dat hij naar het Ettela'at van Sepah is geweest omdat uw vader dat gezegd had, terwijl u de vorige keer dat niet wist omdat hij boos werd toen u het vroeg (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 8). Bovendien kan er niet begrepen worden dat u uw politieke activiteiten in België zou hebben verder gezet indien de Iraanse autoriteiten uw familie om die reden lastig vielen. U geeft immers aan dat uw vader aan een hartkwaal lijdt waardoor u hem niet veel vragen kan stellen. Dat u uw vader wil sparen – ten koste van de voor u noodzakelijke informatie – omwille van zijn medische toestand maar hem wel blijft blootstellen aan stressvolle behandelingen door de Iraanse autoriteiten door uw activiteiten in België verder te zetten is allerminst geloofwaardig gezien er aan uw overtuiging die achter uw activiteiten schuilgaat geen geloof kan worden gehecht (CGVS II, p.6-7). Indien de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk uw familie lastig gevallen zouden hebben op basis van uw activiteiten in België is het geenszins aannemelijk dat u deze niet-overtuigde politieke activiteiten zou hebben volgehouden. Uw vage, inconsistente en onaannemelijke verklaringen betreffende de oproepingen van de Iraanse autoriteiten nopen tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden problemen in Iran wegens uw activiteiten in België.

Het is ook bevreemdend wanneer er u gevraagd wordt of andere mede-betogers uit uw opvangcentrum of hun familie ook problemen kenden met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van betogingen in België u eerst aanhaalt dat u er niet naar gevraagd hebt, waarna u onmiddellijk uw antwoord bijstelt en vertelt dat er ook een probleem was met die goede vriend van op de foto naar aanleiding van de betoging voor de ambassade, maar u over de anderen niks weet (CGVS II, p. 15). Wanneer u wordt

gevraagd of de persoon die u vergezelde uit het opvangcentrum ook problemen heeft gekend, antwoordt u dat u het niet weet, om onmiddellijk toe te voegen dat hij ook problemen heeft gekend maar u niet weet of het omwille van de deelname aan de protestactie was of door iets anders (CGVS II, p. 20). Er wordt u gevraagd waarom u hem niks vraagt waarop u antwoordt dat het persoonlijk is en u dat niet kan omdat hij het misschien niet wilt delen (CGVS II, p. 20). Wanneer er u wordt gevraagd hoe u dat weet als u hem niks vraagt, verandert u uw verklaring en haalt u plots aan dat hij eigenlijk aan u heeft gevraagd of u ook in Iran in de problemen bent geraakt waarom u bevestigend antwoordde (CGVS II, p. 21). Opeens weet u te vertellen dat hij u vertelde dat zijn familie in de problemen is gekomen na zijn deelname aan de bijeenkomsten (CGVS II, p. 21). Het is ongeloofwaardig dat u initieel niks weet en dan geleidelijk aan uw verklaring bijstelt en aanhaalt dat ook de familieleden van andere verzoekers uit het opvangcentrum problemen kenden in Iran naar aanleiding van jullie betogingen in België.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door een kopie van uw rijbewijs, kopie van uw shenasnameh, een kopie van uw melikaart en uw paspoort. Uw busboekje en de foto's van u als buschauffeur tonen aan dat u tewerkgesteld was als buschauffeur in Iran, maar bevestigen uw relaas niet. De foto's en filmpjes van de betogingen werden en zoals uw Facebookaccount en de reactie hierop hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in het voorliggende verzoekschrift op de schending van:

- *artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie),*
- *artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet),*
- *artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht,*
- *redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel."*

2.1.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van deze bepalingen, herhaalt de door hem aangevoerde vrees voor vervolging en stelt:

"De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico geëxecuteerd te worden door de islamitische regime in Iran wegens zijn oppositiepartijen in Iran en België.

In Iran heeft verzoeker politieke activiteiten in het geheim uitgevoerd tegen de islamitische regime van zijn land, waaronder de verspreiding van politieke getinte propaganda tegen de Iraanse autoriteit. Na de arrestatie van leden van zijn organisatie in Iran, werd de levensomstandigheid in Iran totaal onhaalbaar en buitengewone gevaarlijk. Reden waarom verzoeker noodgedwongen werd Iran te verlaten.

Na zijn vertrek uit Iran, werd zijn familie door de Iraanse autoriteiten gevisieerd met regelmatig huiszoeking en verhoor te gevolg. Uit betrouwbare bronnen, kwam verzoeker te weten dat de Iraanse autoriteiten aanzienlijk poging hebben genomen om hem te arresteren.

Bij zijn aankomst in België heeft verzoeker zijn oppositiepraktijken verder gezet door deel aan georganiseerde manifestaties te nemen tegen de Iraanse regering. Naar aanleiding van deze manifestaties en de publicatie ervan in verschillende media's in Iran, kwamen de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte, waarna meer druk op zijn familie in Iran werd gezet.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging door de Islamitische staat van Iran heeft, alwaar hij geen bescherming van zijn familie heeft. Dit houdt in dat verzoeker geen interne bescherming in Iran heeft en bijgevolg blootgesteld is aan nakende gevaar bij een mogelijk terugkeer naar Iran.

In het licht van het gevaar geëxecuteerd te worden, had verzoeker geen ander keuze dan een aanvraag voor internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in te dienen.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging wegens zijn oppositiepraktijken in Iran en België aannemelijk zijn en dat hij internationale bescherming nodig heeft in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wegens de weigering internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen.”

2.1.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de:

“• schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht;
• schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
• redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen en stelt:

“In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer eigenaardige overwegingen.
Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en tot een onredelijk besluit is gekomen.
Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.”

Met betrekking tot zijn politieke activiteiten in Iran doet verzoeker gelden:

“De aanvraag van verzoeker om internationale bescherming wordt niet ingewilligd wegens de bewering van de bestreden beslissing omtrent de politieke activiteiten van verzoeker in Iran en zijn verhouding met activisten aldaar, waaronder zijn kennismaking met de activist de heer S. A. in Iran.

Volgens de selectieve redenering van de bestreden beslissing “eerst en vooral doet de manier waarop u kennismakte met S.A. wenkbrauwen fronsen omdat verzoeker de heer S.A. in het busstation kerkende (...) het is ook opmerkelijk dat meneer A. wie u omschrijft als de belangrijkste persoon in de organisatie niet zo goed voorbereid lijkt (...) Na acht ritten nam meneer A. u mee naar en restaurant in Teheran waar hij u in vertrouwen nam en u informeerde dat hij in een organisatie werkt die een strijd tegen het regime is begonnen via het verspreiden van folders met informatie (...) dat u zomaar pakketjes vervoert en afgeeft aan een contactpersoon die de publicaties aan de bus kwam ophalen vlak onder neus van de Iraanse ordediensten geeft toch blijk van risicovol gedrag.”

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing zeer selectieve is en geen rekening met het gehele relaas van verzoeker gehouden heeft. Uit het werkelijke relaas van verzoeker blijkt dat de pakketjes en propaganda materialen die hij dient te verdelen in zijn bus op geheim plaats werden verborgen en zijn niet zichtbaar voor om het even wie. In tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing, werden deze materialen verborgen gehouden.

Meer nog, dat de heer S.A. vertrouwen op verzoeker heeft, is te wijten aan een duurzaam relatie die beiden hebben opgebouwd. Het betreft hier een relatie van meer dan 900 uren reizen die beiden samen hebben doorgebracht. Hieruit vloeit voort een vertrouwensband op grond van hetwelk de activist de heer S.A. een zeker vertrouwen in verzoeker heeft opgebouwd met als gevolg dat verzoeker in dienst van de verzetsbeweging werd genomen. Helaas minimaliseert de bestreden beslissing de relatie tussen verzoeker en voormelde activist zonder bereiking te maken van het aantal uren beiden effectieve samen waren en op grond van hetwelk het vertrouwensband werd opgebouwd.

De bestreden beslissing is, ten onrecht, van mening dat verzoeker geen informatie over de verzetsorganisatie heeft terwijl uit zijn verklaring merkt verzoeker erop dat hij pertinente informatie van deze organisatie tijdens zijn gehoor gegeven heeft. Daarnaast, aan de hand van de toebedeelde opdracht, kon verzoeker gepreciseerde toelichting omtrent deze organisatie geven, waaronder de verdeling van propaganda folders en publicaties tegen de islamitische regime van Iran.

Uit het verslag van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, merkt verzoeker op dat hij voldoende informaties aan de banden gelegd heeft waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker degelijk deel aan verzetsbeweging in Iran genomen heeft tegen de islamitische regime van Iran waarna zijn leven in Iran in gevaar gekomen is.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing, zonder objectieve motivering, de oppositiepraktijken van verzoeker probeert te minimaliseren en schendt hierdoor voormelde normen, waaronder de materiële motiveringsplicht juncto het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.”

Met betrekking tot zijn politieke activiteiten in België stelt verzoeker:

“De bestreden beslissing is, ten onrecht, van mening dat verzoeker niet in aanmerking voor internationale bescherming komt aangezien, volgens deze beslissing, de oppositiepraktijken van verzoeker in België niet oprecht zijn, dit omwille van aantal lichtzinnige motiveringen van de bestreden beslissing.

Zo is het CGVS van mening dat “hoewel u reeds op 15.10.2018 in België aankwam, nam u pas voor de eerste keer deel aan een betoging op 23.11.20219. Dat u het plots in België nodig vond om na ruime een jaar sinds uw aankomst aan betogingen deel te nemen, komt dan ook erg vreemd en onoprecht over. (...) U heeft evenmin aangetoond dat u een bijzonder profiel heeft (...) Wat betreft u politiek boodschappen op Facebook moet er opgemerkt worden dat uw profiel niet de proporties van dat van een influencer aanneemt.”

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de organiseren van betoging en het agenda ervan aan hem niet worden toebedeelde. Dit houdt in dat wanneer een betoging plaats zou vinden door verzoeker niet wordt bepaald. Wel nu, aangezien de organisatoren van betoging gedurende één jaar geen betoging hebben georganiseerd, kan verzoeker logische wijze aan een betoging niet deel nemen. Het verwijt van de bestreden beslissing dat verzoeker gedurende één jaar geen deel aan betoging heeft genomen is hierdoor onredelijk en disproportioneel. Dit omwille van het feit dat het CGVS perfect op de hoogte is dat zolang er geen betoging plaats vindt, kan verzoeker logische wijze geen deel eraan kunnen nemen.

Meer nog is de bestreden beslissing van mening dat verzoeker geen speciale profiel heeft terwijl de bestreden beslissing nagelaten heeft een voorbeeld te geven van een bijzondere profiel die verzoeker dient te hebben teneinde in aanmerking voor internationale bescherming te komen.

Ten slotte en merkwaardig genoeg, heeft het CGVS geen rekening willen houden met betrouwbare informaties uit de Facebook pagina van verzoeker alwaar klaarblijkelijk kan gezien worden dat verzoeker in België daadwerkelijk oppositiepraktijken voert tegen de islamitische regime van Iran en dat zijn leven hierdoor in gevaar gekomen is bij een mogelijk terugkeer naar Iran. Uit zijn Facebook pagina treft Uw Raad aannemelijk publicaties van verzoeker tegen de autoritaire regime van zijn land.

Uit deze blijkt ontegensprekelijk dat zijn Facebook pagina en zijn oppositiepraktijken in België en Iran geen opportunistisch activiteiten zijn.

In dit optiek is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker niet in aanmerking voor internationale bescherming komt terwijl uit voorgaanden blijkt dat verzoeker in Iran en België daadwerkelijk handelingen tegen het regime van zijn land gesteld heeft en dat zijn leven hierdoor in gevaar is bij een mogelijk terugkeer naar Iran.

De bestreden beslissing is niet afdoend gemotiveerd.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet.”

2.1.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.6. Verzoeker herhaalt in het eerste middel beknopt zijn relaas en stelt dat hij omwille van zijn oppositiepraktijken in Iran en België een vrees voor vervolging koestert en het risico loopt geëxecuteerd te worden door het islamitisch regime in Iran.

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal evenwel slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zo komt de geloofwaardigheid van verzoeker danig op de helling te staan waardoor hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij betrokken was bij oppositiepraktijken in Iran en dat hij hierdoor geïsoleerd werd door de Iraanse autoriteiten. Verder vertonen zijn oppositieactiviteiten in België een opportunistisch karakter die ertoe strekken op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot zeer eigenaardige overwegingen, dient erop te worden gewezen dat verzoeker geenszins expliciteert welke overwegingen, laat staan in welke mate, zeer eigenaardig zouden zijn.

2.3.7. Met betrekking tot zijn politieke activiteiten in Iran haalt verzoeker aan dat de bestreden beslissing zeer selectief is, geen rekening heeft gehouden met zijn gehele relaas en dat deze, zonder objectieve motivering, zijn oppositiepraktijken probeert te minimaliseren.

2.3.7.1. Waar verzoeker aan de verwerende partij verwijt dat zij zich ervan zou hebben onthouden de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskennis vormt van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken van het dossier. Hieruit blijkt dat verzoekers situatie wel degelijk en terdege werd onderzocht. Verzoeker werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en kon er de vragenlijst invullen en verklaringen afleggen. Hij kreeg de kans om documenten bij te brengen. Bovendien kreeg hij de kans om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende twee persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Eveneens werd door het commissariaat-generaal de nodige informatie vergaard. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en is hierop gescreemd. Dat de bestreden beslissing selectief is en geen rekening gehouden heeft met het gehele relaas, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.3.7.2. De bestreden beslissing motiveert omstandig aangaande verzoekers voorgehouden politieke activiteiten in Iran. Er wordt, met verwijzing naar de persoonlijke onderhouden van verzoeker en dus op objectieve wijze, gesteld dat verzoeker geenszins overtuigende verklaringen aflegt over de activiteit die hij sinds het begin als centraal poneert, met name dat het zijn taak is om folders en publicaties te vervoeren. Zo doet de manier waarop hij kennismaakte met S.A. wenkbrauwen fronsen, is het opmerkelijk dat deze man - wie verzoeker omschrijft als de belangrijkste persoon in de verzetsorganisatie - bij het uitvoeren van een geheime missie dermate onvoorzichtig is en risico's neemt en geeft verzoeker ook zelf blijk van risicovol gedrag. Verder zijn verzoekers verklaringen betreffende de verzetsorganisatie waar hij deel zou van uitmaken slechts pover en weinig overtuigend, legt hij merkwaardige verklaringen af over de arrestatie van de contactpersoon I. en de daaropvolgende gebeurtenissen en valt zijn gehele geloofwaardigheid in duigen wegens de datum die op zijn visumaanvraag vermeld staat. Op grond van deze overwegingen besluit de commissaris-generaal dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoeker niet ten goede komen en dat verzoeker er hierdoor niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij betrokken was bij oppositiepraktijken in Iran en dat hij hierdoor geïsoleerd wordt door de Iraanse autoriteiten. Hierdoor kan ook geen geloof meer worden gehecht aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten aan zijn familie vier tot vijf dagen na verzoekers aankomst in België.

Verzoeker laat de meeste van deze overwegingen, die in de bestreden beslissing uitvoering worden onderbouwd, ongemoeid. Hij brengt hier enkel tegenin dat uit zijn werkelijk relaas blijkt dat de pakketjes

en propagandamaterialen die hij diende te verdelen in zijn bus, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, op een geheime plaats werden verborgen, dat de bestreden beslissing de relatie tussen hem en S.A., die gebaseerd is op een vertrouwensband na meer dan 900u samen reizen, minimaliseert en dat hij wel degelijk pertinente informatie en precieze toelichting in verband met de verzetsorganisatie tijdens zijn gehoor heeft gegeven. Uit het verslag van zijn onderhoud bij het commissariaat-generaal zou volgens verzoeker verder blijken dat hij voldoende informatie heeft gegeven waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij deel heeft genomen aan de verzetsbeweging tegen het islamitisch regime in Iran waarna zijn leven in Iran in gevaar is gekomen.

2.3.7.3. Met de loutere bewering dat de verwerende partij, in tegenstelling met verzoekers werkelijk relaas, stelt dat pakketjes en propagandamaterialen niet verborgen gehouden werden, slaagt verzoeker er niet in de pertinente en in het administratief dossier steun vindende overweging in de bestreden beslissing in verband met zijn risicovol gedrag onderuit te halen. In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen dat verzoeker toch blijkt geeft van risicovol gedrag waar hij zomaar pakketjes vervoert en afgeeft aan een contactpersoon die de publicaties aan de bus kwam ophalen vlak onder de neus van de Iraanse ordediensten. Immers, zoals verzoeker verschillende keren aanhaalde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal, had het busbedrijf waarvoor hij reed voornamelijk contracten met militaire organisaties en ordediensten en waren zijn passagiers aldus meestal leden van een militaire dienst of van de ordediensten (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 21 januari 2021, p. 7, 9 en 10). Of die pakketjes en propagandamaterialen op de bus verborgen werden op een geheime plaats en niet zichtbaar waren voor om het even wie, doet aan het voorgaande geen afbreuk en verklaart geenszins waarom verzoeker dermate grote risico's neemt door in een land als Iran, een islamitische republiek, propagandamateriaal tegen het islamitisch regime te vervoeren in zijn bus, die bovendien doorgaans bevolkt is met leden van militaire- en ordediensten.

2.3.7.4. De Raad kan de commissaris-generaal voorts volgen waar deze stelt dat de manier waarop verzoeker kennis maakte met S.A. wenkbrauwen doet fronsen en dat het weinig aannemelijk is dat deze persoon na acht gezamenlijke busritten verzoeker in vertrouwen nam en hem overtuigde mee te gaan in de oppositiepraktijken tegen het Iraanse regime. Zo valt te lezen dat:

“Vooreerst kan wat betreft de activiteit die u sinds het begin als centraal poneert, met name dat het uw taak was om folders en publicaties te vervoeren (CGVS I, p. 7), vastgesteld worden dat u hier geenszins overtuigende verklaringen over aflegt. Eerst en vooral doet de manier waarop u kennismaakte met S.A. wenkbrauwen fronsen. Zo verklaart u dat u meneer A. leerde kennen aan het busstation waar hij u vroeg om mee te rijden met uw bus (CGVS I, p. 7-8). Eerst was u weigerachtig want uw bus zat reeds vol, maar omdat hij zo ‘mooi praatte’ besloot u hem toch mee te nemen op de passagiersstoel naast u. U wist dat iemand van het bureau de passagierslijst kwam controleren en u vertelde aan meneer A. dat hij moest zeggen dat jullie bevriend waren (CGVS I, p. 8) zodat hij probleemloos kon meerijden. U zag al vanaf het eerste moment dat meneer A. een pakje bij had (CGVS I, p. 7-8). Dat u initieel geen vragen stelt over wat deze vreemde man zo haastig probeert te vervoeren op één van de drukste dagen is opmerkelijk. Dat u hem onmiddellijk indekt tegenover uw werkgever, hem aanmoedigt te liegen en daarmee uw tewerkstelling op het spel zet eveneens. U neemt meneer A. niet één keer mee op de passagiersstoel, maar acht ritten lang. U vertelt daarover aanvankelijk dat u hem mee nam omwille van zijn gedrag. Het was voor u duidelijk dat hij een deftig persoon was en dat hij geen problemen zou veroorzaken voor u (CGVS I, p. 10). Gevraagd hoe u dat zag antwoordt u door zijn uiterlijk en zijn woorden (CGVS I, p. 11). Dat u aan de hand van iemands uiterlijk en bewoording onmiddellijk ingaat om te liegen tegen uw werkgever en hem voor te stellen als een vriend is markant. Bij aankomst in Mashad vraagt meneer A. nog eens mee te rijden terug naar Teheran en u gaat opnieuw akkoord (CGVS I, p. 8). Gevraagd waarom u hem systematisch meenam, antwoordt u dat hij cadeaus meenam voor u en jullie vrienden werden (CGVS I, p. 11). Gevraagd waarom u hem dan meenam alvorens jullie vrienden werden haalt u plots aan dat hij op de heenreis betaald heeft van de tweede rit en hij op de terugreis cadeaus gaf. Hij betaalde volgens uw verklaring ook de derde rit waarmee hij de eerste twee ritten ruimschoots compenseerde (CGVS I, p. 11). Dat u dit allemaal niet initieel aanhaalt bij de vragen waarom u hem meenam doet vragen rijzen.

Het is ook opmerkelijk dat meneer A., wie u omschrijft als de belangrijkste persoon in de organisatie (CGVS I, p. 9), niet zo goed voorbereid lijkt aangezien hij op één van de drukste avonden aan een bushalte staat en u, een wildvreemde, smeekt om mee te mogen rijden (CGVS I, p. 7-8). Dan nog wel met een bus vol militairen of mensen van de ordediensten. Geconfronteerd met deze opmerking antwoordt u dat u het niet weet, maar dat hij u misschien uitgekozen had en ze wisten welke routes u aflegde (CGVS I, p. 11). Maar u moet ook toegeven dat dit enkel een speculatie is en u het eigenlijk niet

weet (CGVS I, p. 11). Ook deze vaststelling dat mijnheer A. bij het uitvoeren van een geheime missie dergelijke risico's neemt doet vraagtekens zetten bij uw verhaal.

Na acht ritten nam meneer A. u mee naar een restaurant in Teheran waar hij u in vertrouwen nam en u informeerde dat hij in een organisatie werkte die een strijd tegen het regime is begonnen via het verspreiden van folders met informatie (CGVS I, p. 11-12). Dat A. zomaar deze informatie deelt aan de buschauffeur die rond rijdt met militairen en andere leden van Iraanse ordediensten, zonder eerst te polsen naar uw religieuze – of politieke overtuiging is verbazingwekkend. Volgens u komt dit omdat hij wist dat uw busnummer een gewoon nummer was en geen militair nummer waardoor hij wist dat u hen alleen vervoerde en geen banden had met hun (CGVS I, p. 12), wat kant noch wal raakt. Wanneer er de opmerking wordt gemaakt dat het wel bizar is dat iemand zo'n risico neemt om een chauffeur in te lichten van activiteiten tegen het regime, terwijl u rechtstreeks toegang had tot de ordediensten, antwoordt u dat meneer A. zei dat hij mensenkennis had en psychologievakken gestudeerd had. Op basis van zijn kennis durfde hij risicovolle keuzes maken (CGVS I, p. 12). U verklaart ook dat hij uw mening kende en wist dat u genoodzaakt was om voor die organisaties te werken (CGVS I, p. 12). U haalt aan dat u geen muziek mocht afspelen in de bus, maar u dat wel deed en u ook niet meeding bidden met de passagiers, zo wist hij dat u tegen die ideologie was (CGVS I, p. 12). Toch kan deze vergoelijking niet volledig overtuigen dat meneer A. aan de hand van zijn psychologische kennis en de acht busritten die jullie samen hebben gedaan kon afleiden dat u tegen het Iraans regime was. Zelfs indien er aangenomen kan worden dat A. reeds op voorhand in u geen aanhanger van het Iraans regime herkende, dan nog blijft het gedrag van A. niet te vereenzelvigen met de voorzichtigheid die iemand die geheime operaties leidt in acht moet nemen. U nam hem immers mee en stond borg voor hem omdat hij zich voordeed als een correct persoon die geen problemen zou veroorzaken. Dat hij u nu onomwonden meedeelde dat hij u al die tijd misleidde en u zonder uw medeweten betrok in oppositiepraktijken waar volgens u de doodstraf of een lange celstraf op staat is weinig ernstig (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 3). Mijnheer A. zou minstens hebben moeten voorzien dat een dergelijke bruuske onthulling jullie vriendschap en dus ook zijn veiligheid in het gedrang kon brengen, ongeacht zijn aannames over uw sympathie voor het Iraanse regime.”

Met de enkele vergoelijking dat de commissaris-generaal de vertrouwensband van verzoeker met S. A. minimaliseert, slaagt verzoeker er geenszins in de voormelde overwegingen, die pertinent voorkomen en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen, laat staan te ontcrachten. Dat betrokkenen na acht gezamenlijke busritten van 900 uur een zodanige vertrouwensband zouden hebben opgebouwd verklaart geenszins het dermate risicovol gedrag, noch van verzoeker als vervoerder van propagandamateriaal tegen het islamitisch regime in Iran, noch van dat van S.A., de vermeende spilfiguur van de verzetsorganisatie, door verzoeker te rekruteren voor het vervoer van het propagandamateriaal.

2.3.7.5. Aangaande het gebrek aan kennis van de verzetsorganisatie wordt het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Verder weet u ook niet of de organisatie nog andere dingen deed dan het verspreiden van die pakketjes. U weet ook niet wie aan het hoofd staat. Volgens u omdat meneer A. u zei dat het beter is voor uzelf dat nu niets meer weet. U wou ook geen argwaan wekken zodat hij u niet zou verdenken van een infiltrant te zijn van het regime (CGVS I, p. 13, 15-16). Dat u niet meer wilde weten over de organisatie waarvoor u uw leven op het spel zette en terugdeinsde omdat A. u, de man die hij zonder enige aarzeling vertrouwde, van spionage zou verdenken is allerminst plausibel. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende de organisatie slechts pover en weinig overtuigend zijn.”

De loutere ontkenning van deze gevolgtrekking en de loutere stelling dat verzoeker wel pertinente informatie en gepreciseerde toelichting over de verzetsorganisatie gegeven heeft, vermogen voormelde vaststellingen niet om te buigen en stroken geenszins met de inhoud van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 21 januari 2021, p. 8, 9, 13 en 16).

2.3.7.6. Verzoeker slaagt er aldus niet in zijn politieke activiteiten in Iran aannemelijk te maken.

2.3.8. Met betrekking tot zijn politieke activiteiten in België haalt verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte van mening is dat zijn oppositiepraktijken in België niet oprecht zijn, dit omwille van een aantal lichtzinnige motiveringen.

2.3.8.1. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, motiveert de commissaris-generaal omstandig en geenszins lichtzinnig waarom aan de voorgehouden oppositiepraktijken een opportunistisch karakter kan worden toegeschreven.

2.3.8.2. Ook hier laat verzoeker de meeste van deze overwegingen ongemoeid. Waar hij stelt dat het verwijt in de bestreden beslissing dat hij gedurende één jaar niet heeft deelgenomen onredelijk en disproportioneel is aangezien de organisatoren gedurende één jaar geen betoging hebben georganiseerd, dient erop te worden gewezen dat deze *post factum* verklaring geenszins strookt met wat hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud verklaarde en waardoor de commissaris-generaal terecht als volgt kon oordelen:

“Hoewel u reeds op 23.07.1397 (15.10.2018) in België aankwam (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3), nam u pas voor de eerste keer deel aan een betoging op 23.11.2019 (CGVS I, p. 17). Dat u het plots in België nodig vond om na ruim een jaar sinds uw aankomst aan betogingen deel te nemen, komt dan ook erg vreemd en onoprecht over. Gevraagd waarom u een jaar wachtte alvorens deel te nemen aan protesten in België, antwoordt u dat u niemand kende en u nog in shock was. U wist niet wat te doen en met wie contact op te nemen. U voelde zich ook heel slecht tot u stilletjes aan uw draai vond (CGVS II, p. 21). Dit is vreemd want u verklaarde eerder ook niemand te kennen toen u deelnam aan uw eerste betoging (CGVS II, p. 13, 21), maar u vond uiteindelijk betogingen via sociale media (CGVS II, p. 13). Gevraagd of u heeft rondgevraagd aan mensen in het opvangcentrum of er anderen politieke activiteiten uitvoerden, antwoordt u bevestigend, maar niemand wist van iets (CGVS II, p. 22). Dit kan niet overtuigen. Dat u in ruim een jaar geen idee had of en hoe er hier politieke activiteiten plaatsvonden en niemand in het opvangcentrum u verder kon helpen is niet ernstig en ongeloofwaardig. Volgens uw verklaringen blijken meerdere uit uw opvangcentrum politiek actief (CGVS II, p. 14-15, 18). Daarnaast verbleef u volgens uw verklaringen voor uw verzoek om internationale bescherming bij een vriend van meneer A. die zelf ooit politiek vluchteling was en Iran moest verlaten (CGVS II, p. 11). U kon ook bij hem informeren naar oppositieactiviteiten.”

2.3.8.3. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld:

“U heeft evenmin aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (Verklaring DVZ, d.d. 12.06.2019, vraag 5d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij. Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens de vijf betogingen een belangrijke rol speelde. Meer dan een vlag en een bord vasthouden deed u niet en u had geen enkele verantwoordelijkheid (CGVS II, p. 13-15, 19). Bovendien wist u weinig over de betogingen waaraan u deelnam. Bij de eerste betoging wist u niet wie de betoging organiseerde (CGVS II, p. 13) en had u geen specifieke taken (CGVS II, p. 13-14). U hield er borden vast die u kreeg van andere mensen. U weet zelfs niet wat de Franse tekst betekende op het bord (CGVS II, p. 14). Ook tijdens de tweede betoging had u geen specifieke taak (CGVS II, p. 15). U haalt zelf aan dat sommige deelnemers hun eigen borden meebrachten, maar u had er geen bij en kreeg een bord van de organisatoren of van een vriend (CGVS II, p. 16). Op de foto's bent u duidelijk te zien met een monarchistische vlag. Gevraagd naar uw politieke mening (CGVS I, p. 16-17) antwoordt u dat u geen politieke voorkeur heeft, maar u niet de vlag van Iran wou vasthouden, waarop u dus de oude vlag vasthoudt (CGVS I, p. 17), wat een absurde uitleg is. Alles wijst er op dat u ondoordacht en opportunistisch handelt en getuigt van weinig betrokkenheid. De neergelegde foto's en filmpjes kunnen uw deelname maar niet uw oprechte overtuiging achter uw beweegredenen aantonen.”

Het komt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet aan de verwerende partij toe om een voorbeeld te geven van een bijzonder profiel vereist om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het is niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

2.3.8.4. Tot slot en volgens verzoeker merkwaardig genoeg, heeft de commissaris-generaal geen rekening willen houden met betrouwbare informatie uit de Facebookpagina van verzoeker waaruit klaarblijkelijk kan gezien worden dat hij in België daadwerkelijk oppositiepraktijken voert die geenszins opportunistisch zijn.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Wat betreft uw politieke boodschappen op Facebook moet er opgemerkt worden dat uw profiel niet de proporties van dat van een influencer aanneemt. Voorgaande blijkt ook uit het zeer beperkt aantal likes dat u verzamelt op uw posts gezien uw groot aantal volgers. Deze posts vormen voor het merendeel overigens copy-post berichten die u via andere gebruikers of websites deelt. Evenmin kan er aangenomen worden dat uw algemene posts de aandacht en de woede trekken van regeringsgezinde Iraniërs. Ter staving van uw these legt u een Messengerbericht neer dat u ontving naar aanleiding van een van uw berichten op Facebook (CGVS II, p.22). Zoals blijkt uit de informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier blijkt dat de man aan wie de Facebookpagina toebehoort tal van personen die zich bij de oppositie schaarden onder zijn Facebookvrienden telt. Derhalve kan er noch vanuit gegaan worden dat deze persoon een aanhanger is van het Iraans regime, noch dat het een pagina is waarachter de Iraanse overheid zelf schuilgaat aangezien ze dan haar doel om te spioneren door u te contacteren volledig voorbij schoot. Er moet dan ook besloten worden dat de reactie op uw post niet meer is dan een inscenering waarmee u het geloof in uw oprechte politieke activiteiten waarmee u de Iraanse overheid of haar aanhangers tegen u in het harnas roept sterk schaadt. Hoe dan ook kunnen uw activiteiten op sociale media slechts overtuigen binnen het kader van geloofwaardige verklaringen omtrent uw politieke activiteiten, quod non in casu. Bovendien blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte Facebookposts te wissen.”

Hieruit blijkt dat wel degelijk en terdege rekening is gehouden met de Facebookpagina van verzoeker. De gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal hieraan verbindt, zijn pertinent, worden door verzoeker ongemeoid gelaten en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.8.5. Verzoeker slaagt er aldus niet aan te tonen dat zijn politieke activiteiten in België als gevolg zouden hebben dat het Iraans regime hem heeft geïdentificeerd als overtuigd politiek oppositielid en dat hij bij terugkeer een groter risico loopt om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te lopen.

2.3.9. In wezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker slaagt hier evenwel niet in. Hij blijft immers in wezen steken in het louter pomen van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.10. Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij niet kon rekenen op interne bescherming, wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met het islamitisch regime in Iran, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.14. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS